

מרכז המידע למודיעין ולטרור
המרכז למורשת המודיעין (מל"מ)

13 באוגוסט 2006.

ניתוח החלטת מועצת הביטחון 1701 לסיום המלחמה ובחינת משמעויותיה (הערכה ראשונית)

כללי

1. ב-12 באוגוסט 2006 קיבלה מועצת הביטחון פה אחד את החלטה 1701 הקוראת לסיום הלחימה בין ישראל לבין ה"חזבאללה", שכבר זכתה בישראל לכינוי "מלחמת לבנון השנייה" (נוסח ההחלטה ראה **נספח ב'**). הפסקת האש אמורה להיכנס לתוקפה ביום ב' ה-14 באוגוסט בשעה 08:00. **ממשלת ישראל**, שהתכנסה בבוקר ה-13 באוגוסט, אישרה את ההחלטה פה אחד (בהמנעות השר שאול מופז).
2. **ממשלת לבנון** אישרה ב-12 באוגוסט את החלטת מועבי"ט פה אחד, למרות הסתייגויות שהועלו ע"י תומכי ה"חזבאללה". ב-13 באוגוסט אחה"צ צפויה להתקיים ישיבה נוספת של ממשלת לבנון בעקבות הישיבה של ממשלת ישראל, שהתקיימה בשעות הבוקר.
3. **מנהיג ה"חזבאללה" חסן נצראללה**, בנאום שקול וזהיר (12 אוגוסט) הבהיר כי הוא יישם את ההחלטה להפסקת האש, אם ייקבע מועד ספציפי לכך, וכי יסכים לפריסת צבא לבנון מתוגבר בכוחות יוניפי"ל. מנגד, טען, כי **כל עוד ישנם כוחות ישראליים בלבנון יוסיף ה"חזבאללה" להילחם**, משום ש"כל עוד חיילים ישראלים כובשים את אדמתנו, זו זכותנו הטבעית לעמוד מולם" ("אלמנאר", 12 באוגוסט).
4. **ובשטח** - שעות מעטות לפני אישור החלטת מועבי"ט הורה ראש הממשלה לצה"ל **להרחיב את הפעילות הקרקעית שלו**, בדגש על **תא השטח שמדרום לליטאני**. זאת במטרה לשחוק בצורה משמעותית את היכולות המבצעיות של ה"חזבאללה", לפגוע במערך הרקטות קצרות הטווח של הארגון וליצור בכך תנאים שיסייעו להשגת יעדי המלחמה ויקלו על יישום

הסדרי הביטחון "ביום שאחרי". כפועל יוצא מכך פועלים עתה כוחות חי"ר ושריון של צה"ל בסיוע אווירי מאסיבי בתא השטח שמדרום לליטאני במטרה לטהר אותו ממחבלי ה"חזבאללה".

הערכה ראשונית של משמעויות החלטת מועבי"ט 1701¹

5. החלטת מועבי"ט 1701 התקבלה על בסיס טיוטת הצעת ההחלטה האמריקאית-צרפתית מה-5 באוגוסט², הגם שנעשו בה כמה שינויים. השינוי המרכזי הינו הקמת כח יוניפי"ל משודרג, שיסייע לממשל הלבנוני להחיל ריבונותו בדרום לבנון, במקום כח בינלאומי בעל מנדט או"מ, שהוזכר בטיוטה האמריקאית-צרפתית. שינוי זה הינו, להערכתנו, פרי פשרה בין הגורמים הרלבנטיים השונים. במסגרתה הוחלט כי הכח שיסייע לממשל הלבנוני ימשיך להיקרא "יוניפי"ל" והוא לא יפעל על פי "פרק 7", אולם בו בזמן הוא יהיה שונה במהותו מכח יוניפי"ל הן בסד"כ שלו, הן במנדט שניתן לו והן בהגדרת משימותיו.

6. החלטת מועבי"ט 1701 כוללת שני מכלולים, הראשון נוגע לדרום לבנון והשני לצפונה:-

א. המכלול הדרום לבנוני (בדגש על תא השטח שמדרום לליטאני): בדרום לבנון נקבעו סידורי ביטחון המבוססים על פריסת כח צבא לבנוני בן 15,000 חיילים (להערכתנו, סדר גודל של כ-4 חטיבות ואולי אף מעבר לכך). הכח הלבנוני יסתייע בכח יוניפי"ל משודרג בן 15,000 חיילים, אשר יסייע לצבא לבנון בהחלת מרותו ובאכיפת פירוזה של דרום לבנון מנוכחותם ופעילותם של ה"חזבאללה" ושל גורמי טרור אחרים. פריסתו של צבא לבנון אמורה להתבצע במקביל לנסיגת צה"ל ל"קו הכחול", אך לא נקבעו לוחות זמנים לכך ולא ברור עדיין אופן הסנכרון בין נסיגת צה"ל לכניסת צבא לבנון ויוניפי"ל.

ב. המכלול הצפון לבנוני: כולל קריאה לפרוק ה"חזבאללה" וגורמי טרור אחרים מנשקם (מבלי לנקוב במפורש בשמם), המתבססת על החלטות מועבי"ט (ובמרכזן החלטה 1559) והחלטות פנים-לבנוניות רלבנטיות

¹ ניתוח סעיפי ההחלטה ראה נספח א'.

² ראה לקט מידע מה-7 באוגוסט: "ניתוח טיוטת הצעת ההחלטה האמריקאית – צרפתית למועבי"ט לסיום העימות בין ישראל ל"חזבאללה".

(כולל "הסכם טאיף"). על רקע החשש מהשיקום הצפוי של ארסנל כלי החכימה של ה"חזבאללה" בסיוע סוריה ואיראן קובעת ההחלטה **הטלת אמברגו** על העברת אמצעי לחימה ל"חזבאללה" (ולגורמי טרור אחרים) וקוראת לממשלת לבנון **לפקח על מעברי הגבול הלבנוניים (ביבשה, באויר וביים), בסיוע יוניפי"ל.**

7. **"על הנייר"** יש בהחלטה התייחסות **לסוגיות מפתח** הנוגעות לקיומו של ה"חזבאללה" כארגון טרור בעל עוצמה צבאית והשפעה פוליטית, החורגות מההקשר הדרום-לבנוני. בפועל, שאלת המפתח הינה **מהם סיכויי יישום** שני המכלולים הללו הלכה למעשה. הערכתנו בעניין זה:-

א. **ממשלת וצבא לבנון**, הינם אבן הפינה של הסדרי הביטחון בדרום לבנון ו"הכתובת" של מדינת ישראל מול הפרות צפויות ע"י ה"חזבאללה". צבא לבנון מונה כ-50,000 חיילים. זהו צבא קטן, בעל אמצעי לחימה מיושנים, שמשרת בו מרכיב שיעי חזק. ביכולתו לפרוס כוחותיו בדרום בפרק זמן קצר יחסית, ולנהל פעולות ביטחון שוטף בשטח שבו יתפרס. אולם **כשירותו המבצעית נמוכה** ואין לו מוטיבציה להתעמת עם ה"חזבאללה". לפיכך צפוי כי הממשל הלבנוני ינסה לפעול בתאום עם ה"חזבאללה" תוך ניצול עניינו של ה"חזבאללה" להתמקד בתקופה הקרובה בשיקום יכולתיו המבצעיות והפוליטיות. גם **כח יוניפי"ל המשודרג**, לכשיוקם ולכשתושלם התגבשותו, עשוי להעדיף שלא להתעמת עם מחבלי ה"חזבאללה", גם אם המנדט שלו והסד"כ שלו יאפשרו זאת. כניסתו לדרום לבנון עלולה להיתקל בקשיים בנסיבות של חיכוך עם ה"חזבאללה".

ב. למרות הסתייגויות אלה ראוי לציין כי **בהשוואה להחלטות קודמות** של מועצת הביטחון ולהסכמים קודמים³ **זוהי החלטה טובה הרבה יותר מקודמותיה.** שכן סעיפיה הנוגעים לממשל הלבנוני ולכח האו"ם **מנוסחים בצורה חדה יותר** ובהקשר **החורג** מסוגיית נוכחות

³ ראה לקט מידע מה-5 באוגוסט: "הסכמים, הסדרים והבנות בהם הייתה מעורבת ישראל בזירה הלבנונית בשלושים השנים האחרונות - רקע, נתונים, לקחים ומסקנות".

ופעילות גורמי הטרור בדרום לבנון (ראה להלן). מעבר לכך, הישגיו של צה"ל במלחמה, בדגש על ביעור תשתיות ה"חזבאללה" בתא השטח שמדרום לליטאני, בצירוף נחישות ישראלית להגן על הישגים אלו, עשויים לסייע ליישום המכלול הדרום-לבנוני בצורה טובה יותר מבעבר.

ג. באשר למכלול הצפון לבנוני: חשיבותו הינה, להערכתנו, בעצם הכללתו בהחלטת מועבי"ט הנוגעת לסיום המלחמה בין צה"ל ל"חזבאללה". זוהי הפעם הראשונה שבתום סבבי קרבות בין ישראל לבין ארגוני הטרור הלבנונים מאוזכר בהחלטה של מועבי"ט הצורך לטפל בסוגיות יסוד הנוגעות להמצאות ארגוני הטרור בלבנון ובמרכזם פרוקס מנשקם ומניעת התחמשותם המחודשת. אולם בהעדר מנגנון אכיפה אפקטיבי, לנוכח התנגדותו הצפויה של ה"חזבאללה", בסיוע סוריה ואיראן, למניעת שיקום יכולותיו המבצעיות (קל וחומר לפגיעה נוספת בהם), ולנוכח קשייה של הקהילה הבינלאומית לאכוף באופן אפקטיבי חלק זה של ההחלטה - המכלול הצפון לבנוני עלול, להערכתנו, להשאר "על הנייר" (כפי שעלה בגורל החלטת מועבי"ט 1559 והחלטות אחרות).

8. מעבר לכך, ראוי להצביע על שתי נקודות בעייתיות נוספות בהחלטת מועבי"ט 1701 :-

א. שחרור שני חיילי צה"ל החטופים: ההחלטה קוראת (בפרק המבוא) בצורה בלתי מחייבת לשחרורם של השניים ללא תנאי, ואף מכירה בכך שחטיפתם ע"י ה"חזבאללה" היתה הצעד שהוביל למלחמה. אולם ההחלטה אינה מתנה את הפסקת האש בשחרור שני החיילים החטופים כך שבפועל הפסקת האש צפויה להכנס לתוקפה טרם שהוחזרו החיילים. העדר מימד מעשי בהחלטה לשחרור החיילים החטופים עלול לפתוח פתח למו"מ קשוח ולדרישות סחטניות של ה"חזבאללה" במתווה המוכר מהעבר.

ב. הצפת סוגיית אזור "חוות שבעא", ומחלוקות פוטנציאליות נוספות לאורך "הקו הכחול", על סדר היום המדיני. אזכור נושא "חוות שבעא" מהווה הענות לדרישות לבנון וה"חזבאללה" וזאת לאחר שהאו"ם והקהילה הבינלאומית דחו את תביעותיה של לבנון בעניין זה. ישראל צפוייה, להערכתנו, לשוב ולדחות את התביעות הלבנוניות בעניין "חוות שבעא" (ואולי אף לתיקוני גבול נוספים) אולם עצם הצפת הסוגייה (גם אם אין זיקה מחייבת בינה לבין ישום הסדרי הביטחון בדרום) עלול לחזק את טענת ה"חזבאללה" ל"לגיטימיות" של המשך פעולות הטרור באזור הר דב⁴.

לסיכום

9. המדובר, להערכתנו, בהחלטת מועבי"ט השונה במהותה מהחלטות קודמות, שהתקבלו בתום סבבי עימות קודמים בין צה"ל לבין ארגוני המחבלים בלבנון. ההחלטה יוצרת הסדרי ביטחון בדרום, הופכת את הממשל הלבנוני ל"כתובת" מרכזית מצידה של ישראל ונוגעת בבעיות היסוד של הטרור בלבנון. כבעבר, מבחנה המרכזי של ההחלטה יהיה באופן ביצועה והרקורד של ביצוע החלטות והסכמים קודמים בלבנון אינו מבשר טובות.

10. את הסיכוי הגדול מבעבר ליישום ההחלטה אמורים לתת בראש ובראשונה הישגי צה"ל בשטח ובמרכזם הפגיעה הקשה בתשתיות הצבאיות שנבנו ע"י ה"חזבאללה" בדרום לבנון בששת השנים האחרונות. לכך ניתן להוסיף את הפגיעות הקשות בסמלי השלטון של ה"חזבאללה" בבירות (מפקדות ותשתיות ה"חזבאללה" בפרבר הדרומי השיעי, באזור שהיה בעבר "מחוץ לתחום" של הממשל הלבנוני) ופגיעה קשה (אף כי לא אנושה) בארסנל הטיילים שנבנה ע"י ה"חזבאללה" בסיוען של איראן וסוריה.

11. במהלך תהליך יישום ההחלטה תעמוד למבחן מידת יכולתן של ישראל, לבנון והקהילה הבינלאומית להפוך את הפגיעות שספג ה"חזבאללה"

⁴ ניתוח סוגיית "חוות שבעא" ראה לקט מידע מה-10 באוגוסט: "העלאת סוגיית 'חוות שבעא' בסיוטת הצעת ההחלטה הצרפתית – אמריקנית לסיום הלחימה – נתוני רקע ובחינת משמעויות".

למנוף לשינוי מהותי במציאות הלבנונית, שיוביל, בין השאר, להיווצרות תקופה ממושכת ככל הניתן של רגיעה לאורך הגבול הישראלי-לבנוני. "על הנייר" יש בהחלטת מועבי"ט 1701, להערכתנו, את הפוטנציאל לכך, לפחות בדרום לבנון, אולם מימושו של פוטנציאל זה הלכה למעשה מותנה בשני תנאי יסוד:-

א. אכיפת ההחלטה: על לבנון והקהילה הבינלאומית להקים מנגנוני אכיפה ופיקוח אפקטיביים, לא רק בדרום אלא גם בצפון, ולגלות עניין ונחישות בהפעלתם. חשיבותם של מנגנוני אכיפה אלו גדולה במיוחד לנוכח התנגדותה הצפויה של ה"חזבאללה", שבתמיכה איראנית וסורית ינסה "למסמס" את סעיפי ההסכם ולשקם את כוחו הצבאי והפוליטי שנפגע. בעניין זה קיים סימן שאלה גדול בעיקר בכל הנוגע לסיכויי יישום סעיפי ההסכם הנוגעים לצפון לבנון (פרוק ה"חזבאללה" מנשקו; אמברגו על משלוחי נשק).

ב. "תחזוק" ההחלטה: בדרום לבנון תמונת המצב, להערכתנו, שונה ביסודה. ישראל, במהלכה הצבאיים, יצרה מציאות חדשה שעל בסיסה ניתן יהיה ליישם את הסדרי הביטחון שנקבעו, ולו גם באופן בלתי מושלם. אולם ישראל תהייה חייבת ל"תחזק" לאורך זמן את סעיפי החלטת מועבי"ט, ולגלות נחישות במניעת צמיחתה מחודשת של תשתית הטרור בדרום לבנון, כפי שארע בעבר. מדיניות ישראלית של גיבוי נחוש לסעיפי ההחלטה עלולה לגבות "מחירים" לא פשוטים של הפעלה חוזרת ונשנית של כח צבאי בזירה הלבנונית (במקביל לזירה הפלסטינית) ויתר מעורבות בנעשה בלבנון, "מחירים" שמהם ניסתה ישראל להמנע מאז מאי 2000.

12. רצ"ב שני נספחים ובהם ניתוח סעיפי החלטת מועבי"ט 1701 והנוסח המלא של ההחלטה.

נספח א

עיקרי החלטת מועבי"ט 1701

1. ב-12 באוגוסט אימצה מועבי"ט את החלטת 1701 להפסקת הלחימה בין ישראל ל"חזבאללה". ההחלטה התקבלה תחת "פרק 6" לאמנת האו"מ, אולם הניסוחים המופיעים בחלק מסעיפיה דומים לאלו המופיעים בהחלטות או"מ המופיעות תחת "פרק 7". כך למשל הסעיף האחרון במבוא, הקובע שהמצב בלבנון מהווה איום על השלום והביטחון העולמיים, **מנוסח בלשון שאומצה מ"פרק 7"**, המחזקת את הסעיפים האופרטיבים של ההחלטה.

2. להלן מרכיביה המרכזיים של הצעת ההחלטה (נוסח ההחלטה המלאה ראה נספח):-

א. **הפסקת הלחימה**: הסעיף האופרטיבי הראשון של ההחלטה קורא **להפסקה מלאה של מעשי העויינות**, המבוססת על הפסקה מיידית של **כל ההתקפות של ה"חזבאללה"**, והפסקה מיידית של **כל הפעולות הצבאיות ההתקפיות** מצידה של ישראל. בעוד שההחלטה אוסרת כל פעולה של ה"חזבאללה" (ומונעת ממנו עילות להמשך) היא מכירה בזכותה של ישראל **לקיים פעילות הגנתית** מול המשך התקפות של ה"חזבאללה" (נצראללה כבר הודיע שארגונו יתקוף את כוחות צה"ל השוהים בלבנון).

ב. **שחרור ללא תנאי של שני החיילים הישראלים החטופים, תוך הטלת האחריות לעימות הנוכחי על ה"חזבאללה"**. סעיף זה המופיע במבוא, בהקשר לסיום מעשי האיבה, **אינו מתנה את הפסקת הלחימה בשחרור החיילים החטופים**. ההצעה, בסעיף נפרד, מעודדת את קידום המאמצים למצוא פיתרון לבעיית האסירים הלבנונים העצורים בישראל (קרי להביא לשחרורם) אך **ללא יצירת קשר בין המאמצים הללו לבין שחרור חיילי צה"ל**.

ג. **החלת סמכותה ושליטתה של ממשלת לבנון על כל שיטחה (קרי, על דרום לבנון)** וזאת על בסיס החלטות מועצת הביטחון 1559 (2004) ו-1680 (2006) והסעיפים הרלבנטיים של "הסכם טאיף" (1989). החלטת

מועבי"ט מקדמת בברכה את החלטת ממשלת לבנון מה-7 באוגוסט על פריסה של 15,000 חיילים לבנונים מצויידים באמצעי הלחימה הדרושים ומסתייעים בכוח או"מ. הסעיף האופרטיבי מס' 2 של ההחלטה קובע כי פריסה זאת תתבצע **במקביל** לנסיגה של כוחות צה"ל מדרום לבנון.

ד. סיוע יוניפי"ל לממשלת לבנון: -

1) בנושא זה חל **שינוי מהותי** בהשוואה לטיוטה הצרפתית-אמריקאית. זאת להערכתנו, כפועל יוצא מהתנגדותה של ממשלת לבנון (בלחץ ה"חזבאללה") לכח בינלאומי "בעל שיניים", שיפעל על פי "פרק 7". כפשרה נקבע כי ממשלת לבנון תסתייע **בכח יוניפי"ל משודרג בעל סד"כ גדול יותר משימות נרחבות יותר ומנדט הולם**.

2) סעיפיה האופרטיביים של ההחלטה בעניין יוניפי"ל (המנוסחים בלשון הלקוחה מ"פרק 7") מאשרים **הגדלת הסד"כ שלו עד ל- 15,000 חיילים** והרחבת משימותיו הרבה מעבר לאלה שפורטו בעבר (1978) **בהחלטות מועבי"ט 425 ו-426**. עיקר משימותיו של כח יוניפי"ל המשודרג הינן: פיקוח על סיום הלחימה; סיוע לצבא לבנון להערך בדרום עד ל"קו הכחול" ולבסס סמכותו; סיוע הומניטארי לאוכלוסיה האזרחית ולהחזרת התושבים שנעקרו מבתיהם.

3) בהקשר זה קובעת ההחלטה קובעת כי בין "הקו הכחול" לבין נהר הליטאני. **ייקבעו "הסדרי ביטחון", במסגרתם יפעלו אך ורק ממשלת לבנון ויוניפי"ל**, ותאסר המצאותם של גורמים חמושים (קרי ה"חזבאללה"), ושל אמצעי לחימה ו"נכסים" (הכוונה כנראה למוצבים ולביצורים).

4) תחום פעילותו של יוניפי"ל הורחב גם לצפון והוטל עליו לסייע לממשלת לבנון (על פי בקשה) באבטחת גבולותיה והכניסות לשטחה על מנת למנוע הכנסת כלי נשק משטחה.

ה. **נסיגת צה"ל מדרום לבנון**: כאמור נקבע כי נסיגת צה"ל תעשה **במקביל** לכניסת צבא לבנון ויוניפי"ל, אך אין בהחלטה לוח זמנים לנסיגה מיידית של צה"ל. (הגם שנאמר כי מועצת הבטחון נחושה להביא לכך שהנסיגה תתבצע **מוקדם ככל האפשר**). בהחלטה נאמר גם כי כוחות זרים לא יפעלו

בלבנון ללא הסכמת ממשלתה (סעיף זה עשוי, להערכתנו, להתייחס לא רק לצה"ל אלא גם לכוחות סוריים, איראנים וכל כח זר אחר בלבנון).

ו. **קיום הפסקת אש קבועה, על בסיס יציב, לאורך הגבול הישראלי לבנוני.** זאת על בסיס פתרון ארוך טווח המבוסס על העקרונות שהוזכרו בהחלטה ועל החלטות קודמות של מועבי"ט או החלטות פנים-לבנוניות רלבנטיות. בהקשר לכך הוזכר "פרוקס מנשקם של כל הקבוצות המזוינות בלבנון" ("the disarmament of all armed groups in Lebanon") כנדרש בהחלטת מועבי"ט 1559 ו"בהסכם טאיף" מזכ"ל האו"מ אמור להגיש למועבי"ט הצעות שיגבש בעניין פרוק "הקבוצות המזוינות" מנשקן (ובמרכזן ה"חזבאללה") **תוך שלושים ימים.**

ז. **גבולותיה של לבנון:-**

1) ההחלטה קוראת לכיבוד של ה"קו הכחול" (גבול ישראל לבנון על בסיס הגבול הבינלאומי ע"י צוות קרטוגרפים של האו"מ ערב יציאת צה"ל מלבנון). ההחלטה מאזכרת גם את גבולותיה הבינלאומיים של לבנון כפי שנקבעו בהסכם שביתת הנשק (1949).

2) ההחלטה **מציפה מחדש את סוגיית "חוות שבעא"** על בסיס תוכנית "שבע הנקודות" של ממשלת לבנון⁵ למרות שהאו"מ (והקהילה הבינלאומית) דחו בעבר את תביעותיה בעניין זה.

3) ההחלטה מבקשת ממזכיר האו"מ לגבש הצעות לסימון גבולותיה הבינלאומיים של לבנון באזורים שנויים במחלוקת או שאינם ברורים ("disputed or uncertain"), **כולל אזור "חוות שבעא", ולהגיש את ההצעות שגיבש למועבי"ט תוך שלושים ימים.**

ח. **כינון אמברגו בינלאומי על העברת אמצעי לחימה ל"חזבאללה"** ולגורמי טרור אחרים בלבנון (מבלי לנקוב בשמם במפורש). החלטת מועבי"ט, המנוסחת גם היא בלשון הלקוחה מ"פרק 7" של האו"מ:-

⁵ פואד סניורה הציג במפגש רומא (26 ביולי) תוכנית בת שבע נקודות. אחת מהן היתה הפקדת אזור "חוות שבעא" תחת סמכות האו"מ עד לסימון הגבול באזור זה.

1) קוראת לממשלת לבנון להבטיח את גבולותיה ואת הכניסות לשטחה ביבשה, באוויר ובים, על מנת שאמצעי לחימה לא יוכנסו ללבנון ללא אישורה. אמצעי הלחימה שהכנסתם נאסרה כוללים נשק, תחמושת, חלפים, כלי רכב צבאיים, ציוד צבאי, וציוד צבאי למחצה.

2) קוראת לכל המדינות לנקוט בצעדים הדרושים על מנת למנוע שימוש בשטחם או שימוש בספינותיהם או מטוסיהם לשם אספקת נשק לגורמים בלתי מורשים בלבנון (הדבר רלבנטי במיוחד לסוריה שדרכה מועברים אמצעי הלחימה ל"חזבאללה" ולאיראן, מקור האספקה המרכזי של ה"חזבאללה").

3) מסמיכה את יוניפי"ל לסייע לממשלת לבנון במשימתה זאת, על פי בקשתה של ממשלת לבנון.

ט. סיוע הומניטארי וכלכלי: ההצעה קוראת לקהילה הבינלאומית לנקוט צעדים מידיים להגשת סיוע ההומניטרי והכלכלי לעם הלבנוני, ובכלל זה הקלת חזרתם של האנשים שנעקרו מבתיהם. ההחלטה קוראת גם לפתיחתה מחדש של נמלי הים והאוויר בכפוף למהלכים אותם נדרשת ממשלת לבנון לבצע על מנת למנוע הברחת נשק לשטחה.

נספח ב

נוסח החלטת מועבי"ט 1701

“The Security Council,

“*Recalling* all its previous resolutions on Lebanon, in particular resolutions 425 (1978), 426 (1978), 520 (1982), 1559 (2004), 1655 (2006) 1680 (2006) and 1697 (2006), as well as the statements of its President on the situation in Lebanon, in particular the statements of 18 June 2000 (S/PRST/2000/21), of 19 October 2004 (S/PRST/2004/36), of 4 May 2005 (S/PRST/2005/17), of 23 January 2006 (S/PRST/2006/3) and of 30 July 2006 (S/PRST/2006/35),

“*Expressing* its utmost concern at the continuing escalation of hostilities in Lebanon and in Israel since Hizbollah’s attack on Israel on 12 July 2006, which has already caused hundreds of deaths and injuries on both sides, extensive damage to civilian infrastructure and hundreds of thousands of internally displaced persons,

“*Emphasizing* the need for an end of violence, but at the same time *emphasizing* the need to address urgently the causes that have given rise to the current crisis, including by the unconditional release of the abducted Israeli soldiers,

“*Mindful* of the sensitivity of the issue of prisoners and *encouraging* the efforts aimed at urgently settling the issue of the Lebanese prisoners detained in Israel,

“*Welcoming* the efforts of the Lebanese Prime Minister and the commitment of the Government of Lebanon, in its seven-point plan, to extend its authority over its territory, through its own legitimate armed forces, such that there will be no weapons without the consent of the Government of Lebanon and no authority other than that of the Government of Lebanon, *welcoming also* its commitment to a United Nations force that is supplemented and enhanced in numbers, equipment, mandate and scope of operation, and *bearing in mind* its request in this plan for an immediate withdrawal of the Israeli forces from southern Lebanon,

“*Determined* to act for this withdrawal to happen at the earliest,

“*Taking due note* of the proposals made in the seven-point plan regarding the Shebaa farms area,

“*Welcoming* the unanimous decision by the Government of Lebanon on 7 August 2006 to deploy a Lebanese armed force of 15,000 troops in South Lebanon as the Israeli army withdraws behind the Blue Line and to request the assistance of additional forces from UNIFIL as needed, to facilitate the entry of the Lebanese armed forces into the region and to restate its intention to strengthen the Lebanese armed forces with material as needed to enable it to perform its duties,

“*Aware* of its responsibilities to help secure a permanent ceasefire and a long-term solution to the conflict,

“*Determining* that the situation in Lebanon constitutes a threat to international peace and security,

“1. *Calls for* a full cessation of hostilities based upon, in particular, the immediate cessation by Hizbollah of all attacks and the immediate cessation by Israel of all offensive military operations;

“2. Upon full cessation of hostilities, *calls upon* the Government of Lebanon and UNIFIL as authorized by paragraph 11 to deploy their forces together throughout the South and *calls upon* the Government of Israel, as that deployment begins, to withdraw all of its forces from southern Lebanon in parallel;

“3. *Emphasizes* the importance of the extension of the control of the Government of Lebanon over all Lebanese territory in accordance with the provisions of resolution 1559 (2004) and resolution 1680 (2006), and of the relevant provisions of the Taif Accords, for it to exercise its full sovereignty, so that there will be no weapons without the consent of the Government of Lebanon and no authority other than that of the Government of Lebanon;

“4. *Reiterates* its strong support for full respect for the Blue Line;

“5. *Also reiterates* its strong support, as recalled in all its previous relevant resolutions, for the territorial integrity, sovereignty and political independence of Lebanon within its internationally recognized borders, as contemplated by the Israeli-Lebanese General Armistice Agreement of 23 March 1949;

“6. *Calls on* the international community to take immediate steps to extend its financial and humanitarian assistance to the Lebanese people, including through facilitating the safe return of displaced persons and, under the authority of the Government of Lebanon, reopening airports and harbours, consistent with paragraphs 14 and 15, and *calls on* it also to consider further assistance in the future to contribute to the reconstruction and development of Lebanon;

“7. *Affirms* that all parties are responsible for ensuring that no action is taken contrary to paragraph 1 that might adversely affect the search for a long-term solution, humanitarian access to civilian populations, including safe passage for humanitarian convoys, or the voluntary and safe return of displaced persons, and *calls on* all parties to comply with this responsibility and to cooperate with the Security Council;

“8. *Calls for* Israel and Lebanon to support a permanent ceasefire and a long-term solution based on the following principles and elements:

-- full respect for the Blue Line by both parties;

-- security arrangements to prevent the resumption of hostilities, including the establishment between the Blue Line and the Litani river of an area free of any armed personnel, assets and weapons other than those of the Government of Lebanon and of UNIFIL as authorized in paragraph 11, deployed in this area;

-- full implementation of the relevant provisions of the Taif Accords, and of resolutions 1559 (2004) and 1680 (2006), that require the disarmament of all armed groups in Lebanon, so that, pursuant to the Lebanese cabinet decision of 27 July 2006, there will be no weapons or authority in Lebanon other than that of the Lebanese State;

-- no foreign forces in Lebanon without the consent of its Government;

-- no sales or supply of arms and related materiel to Lebanon except as authorized by its Government;

-- provision to the United Nations of all remaining maps of land mines in Lebanon in Israel's possession;

“9. *Invites* the Secretary-General to support efforts to secure as soon as possible agreements in principle from the Government of Lebanon and the Government of Israel to the principles and elements for a long-term solution as set forth in paragraph 8, and *expresses* its intention to be actively involved;

“10. *Requests* the Secretary-General to develop, in liaison with relevant international actors and the concerned parties, proposals to implement the relevant provisions of the Taif Accords, and resolutions 1559 (2004) and 1680 (2006), including disarmament, and for delineation of the international borders of Lebanon, especially in those areas where the border is disputed or uncertain, including by dealing with the Shebaa farms area, and to present to the Security Council those proposals within thirty days;

“11. *Decides*, in order to supplement and enhance the force in numbers, equipment, mandate and scope of operations, to authorize an increase in the force strength of UNIFIL to a maximum of 15,000 troops, and that the force shall, in addition to carrying out its mandate under resolutions 425 and 426 (1978):

- (a) Monitor the cessation of hostilities;
- (b) Accompany and support the Lebanese armed forces as they deploy throughout the South, including along the Blue Line, as Israel withdraws its armed forces from Lebanon as provided in paragraph 2;
- (c) Coordinate its activities related to paragraph 11 (b) with the Government of Lebanon and the Government of Israel;
- (d) Extend its assistance to help ensure humanitarian access to civilian populations and the voluntary and safe return of displaced persons;
- (e) Assist the Lebanese armed forces in taking steps towards the establishment of the area as referred to in paragraph 8;

(f) Assist the Government of Lebanon, at its request, to implement paragraph 14;

“12. Acting in support of a request from the Government of Lebanon to deploy an international force to assist it to exercise its authority throughout the territory, *authorizes* UNIFIL to take all necessary action in areas of deployment of its forces and as it deems within its capabilities, to ensure that its area of operations is not utilized for hostile activities of any kind, to resist attempts by forceful means to prevent it from discharging its duties under the mandate of the Security Council, and to protect United Nations personnel, facilities, installations and equipment, ensure the security and freedom of movement of United Nations personnel, humanitarian workers and, without prejudice to the responsibility of the Government of Lebanon, to protect civilians under imminent threat of physical violence;

“13. *Requests* the Secretary-General urgently to put in place measures to ensure UNIFIL is able to carry out the functions envisaged in this resolution, *urges* Member States to consider making appropriate contributions to UNIFIL and to respond positively to requests for assistance from the Force, and *expresses* its strong appreciation to those who have contributed to UNIFIL in the past;

“14. *Calls upon* the Government of Lebanon to secure its borders and other entry points to prevent the entry in Lebanon without its consent of arms or related materiel and *requests* UNIFIL as authorized in paragraph 11 to assist the Government of Lebanon at its request;

“15. *Decides* further that all States shall take the necessary measures to prevent, by their nationals or from their territories or using their flag vessels or aircraft:

“(a) The sale or supply to any entity or individual in Lebanon of arms and related materiel of all types, including weapons and ammunition, military vehicles and equipment, paramilitary equipment, and spare parts for the aforementioned, whether or not originating in their territories; and

“(b) The provision to any entity or individual in Lebanon of any technical training or assistance related to the provision, manufacture, maintenance or use of the items listed in subparagraph (a) above;

except that these prohibitions shall not apply to arms, related material, training or assistance authorized by the Government of Lebanon or by UNIFIL as authorized in paragraph 11;

“16. *Decides* to extend the mandate of UNIFIL until 31 August 2007, and *expresses its intention* to consider in a later resolution further enhancements to the mandate and other steps to contribute to the implementation of a permanent ceasefire and a long-term solution;

“17. *Requests* the Secretary-General to report to the Council within one week on the implementation of this resolution and subsequently on a regular basis;

“18. *Stresses* the importance of, and the need to achieve, a comprehensive, just and lasting peace in the Middle East, based on all its relevant resolutions including its resolutions 242 (1967) of 22 November 1967, 338 (1973) of 22 October 1973 and 1515 (2003) of 18 November 2003;

“19. *Decides* to remain actively seized of the matter.”